

Det. Hansen: Det glædede mig at høre, at det ærede Medlem som først havde Ordet i Dag (Zolderlund), som vel maa siges særlig at repræsentere Handelsstanden, gav dette Lovforslag sin Anbefaling. Jeg vil straks sige, at jeg anser dette Lovforslag for en meget vigtig og anbefalelsesværdig Reform; men det har undret mig, at Købmandsstanden i Virkeligheden har forholdt sig, om jeg saa maa sige, noget lukket til den. Naar man undtager det ene Punkt, nemlig, at de saakaldte Regningskrav, for at bruge et populært Udtryk, skulle forældes med kort Frist, har man ikke set, at de handlende eller næringsdrivende virkelig have interesseret sig varmt for en Reform paa dette Omraade. Der blev, som det fremgaar af Motiverne, i 1888 paa et Handelsmøde her i København udtalt Ønsket om, at der maatte indføres kortere Forældelse for Regningskrav i Handelsforhold. Det er ganske vist en vigtig Del af den Reform, der her foreslaas, men dog kun en mindre Del af den hele Reform. Forslaget har ikke saaledes været drøftet mellem de næringsdrivende, at man kan sige, at der fra den Side er fremkommet nogen Presion for at fremme denne Reform. Hvad der saaledes gælder her i Danmark, gælder ogsaa i Norge, hvor Sagen paa Foranledning fra dansk Side har været bragt frem. Der har, som det fremgaar af Motiverne til det Udfast til en Reform af den norske Ret — hvilket Udfast findes vedhæftet det Forslag, her foreligger — i 1892 været afholdt et Møde i Kristiania af den norske Handelsstands Fællesforening. Men de have udtalt sig noget vagt og ikke saaledes, at man egentlig kan lægge deres Ønsker til Grund for den Reform, der her foreslaas. Den norske Handelsstands Ønsker gik i Virkeligheden kun ud paa, at Forældelsesfristen ogsaa for Handelskrav, Regningskrav maatte nedsættes til 10 Aar, regnet fra Fordringens Stiftelse. Og det fremgaar af de samme Motiver, at en anden Handelskorporation i Norge — ganske vist oppe i Tromsø — endogsaa har udtalt sig for, at Fristen skulde blive 20 Aar — det passer bedst for Forældelse i Tromsø i alt Fald. Efter de Udtalelser, vi nu hørte af det ærede Medlem som først havde Ordet, tør jeg imidlertid antage, at Reformen i Virkeligheden har Sympati hos de næringsdrivende. Det er for øvrigt nærmest fra Juristernes Side, at Sagen er kommen frem. Den Mand, som er Koncipist til det Lovforslag, der her foreligger, og som har skrevet de oplysende og udførlige Motiver til Lovforslaget, nemlig Assessor, Dr. jur. Thomsen, er den, der

først har bragt Sagen frem, idet han i 1885 udgav en Doktordisputats om Emnet. Derefter er Sagen bleven behandlet paa et Juristmøde her i København i 1890 efter Indledning af Advokat Stang Lund i Kristiania. Jeg tror, man kan sige, at der fra Juristernes Side var fuldkommen Enighed om, at en Reform af Forældelsesmaterien var ønskelig, ja endogsaa paatværgende nødvendig. Det var i øvrigt ikke alene fra dansk og norsk Side, at dette Ønske kom frem. De Talere, der optraadte paa Juristmødet fra svensk Side, udtalte et lignende Ønske, idet de mente, at da Sverige allerede har en Ti-aarsfrist, kunde man i mange Tilfælde blive staaende derved; men ved Siden deraf udtalte de Ønsket om, at der for mange Forhold maatte indføres en Tre-aarsfrist. Resultatet af denne Bevægelse, der altsaa nærmest skyldes Assessor Thomsens Initiativ, er altsaa det, at der nu baade her for den danske Rigsdag foreligger et Lovforslag, og at der i Norge ved en særlig nedsat Komite ligeledes er blevet udarbejdet et Lovforslag, som formodentlig vil blive forelagt for det kommende Storting. I saa Henseende er Resultatet ogsaa heldigt, at disse to Lovforslag i Realiteten, i de væsentligste Punkter, ere enige. Det maa beklages, at det tredje nordiske Rige, Sverige, ikke har fundet Anledning til at slutte sig dertil. De mene, som sagt, at, da de have reformeret denne Materie for ikke saa længe siden, kunne de blive staaende ved det, de nu have faaet, og de mene, at der ikke i Sverige er den Trang paa dette Punkt, som der har vist sig at være i Danmark og Norge. Enhver, som har beskæftiget sig med hele dette Institut, Forældelse af Fordringsrettigheder, maa jo forlængst være kommen til det Resultat, at en Frist af 20 Aar, en Frist, som oven i Købet kan afbrydes ved en simpel Mindelse eller Baastrav til Debitor, er altfor urimelig lang; og han vil ligeledes, naar han har studeret Materien, straks komme paa det rene med, at det kan ikke være selve Gældens Stiftelsesdag, som skal være Begyndelsen paa Forældelsesfristen, men det maa være Forsalds dagen. I Forbindelse hermed staar det, at et Baastrav alene ikke skal kunne stoppe Fristen, men der maa kræves noget mere. Der maa, som den sidste ærede Taler sagde, udfordres et Søgmaal, og det oven i Købet et Søgmaal, som føres til Ende, føres til et Resultat, enten til en Dom eller et Forlig. Det er jo klart, at Reformerne i de to sidste Henseender staa i meget nøje Forbindelse med hinanden, og ligeledes er det jo ganske klart, at naar man vil indføre Tre-aarsfristen, kunne de tre Aar i alt Fald